

Sygn. akt II AKzW 1421/22

# POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2022 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSO del. Robert Pelewicz
Protokolant:	Dominik Dąbrowny

po rozpoznaniu w sprawie

W. C.

skazanego z art. 178a § 4 k.k. i inne

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 16 listopada 2022 roku, sygn. akt III Kow 1362/22

w przedmiocie odmowy udzielenia skazanemu przerwy w karze

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia

I. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;

II. zwolnić skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Tarnowie postanowieniem z dnia 16 listopada 2022 roku, sygn. akt III Kow 1362/22, odmówił skazanemu W. C. udzielenia przerwy w odbywaniu kary 9 miesięcy pozbawienia wolności (orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 24 marca 2022 roku, sygn. akt II K 70/22), której koniec przypada na dzień 6 kwietnia 2023 roku.

Sąd Okręgowy uznał, że powody, dla których skazany domagał się przerwy w karze nie były wystarczające do uwzględnienia jego wniosku. Sąd miał na względzie fakt orzeczenia stosunkowo krótkiej kary pozbawienia wolności oraz okres od wydania wyroku skazującego do jego uprawomocnienia, wskazując, że skazany miał wystarczająco dużo czasu na zabezpieczenie domostwa przed zbliżającą się zimą.

Na to postanowienie zażalenie wniósł skazany, nie zgadzając się z oceną poczynioną przez Sąd I instancji. W jego treści skarżący podnosił, że mieszka w domu sam oraz tylko na nim spoczywa obowiązek zabezpieczenia domu przed zimą. Co więcej, z depozycji złożonych w śródku odwoławczym wynika, że skazany przerwę w karze wiąże także z tym, że chciałby odebrać dodatek węglowy w związku ze złożonym przez niego wnioskiem. Skazany wymienił

także szereg czynności, które chciałby wykonać celem zabezpieczenia swojej nieruchomości do wiosny, a w konkluzji postanowienia opisał swoje dobre zachowanie w Zakładzie Karnym.

Choć nie wynika to wprost z treści zażalenia, to w kontekście treści art. 118 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. wskazać należało, że skarżący domagał się zmiany zaskarżonego postanowienia poprzez udzielenie mu wnioskowanej przerwy w karze pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny stwierdził, co następuje.

Zażalenie skazanego na uwzględnienie nie zasługiwało.

Sąd Okręgowy trafnie przyjął, że w realiach przedmiotowej sprawy nie zostały spełnione przesłanki fakultatywnego udzielenia przerwy w karze, wnioskowanej z powodów osobistych.

Argumentacja zażalenia powiela w większości okoliczności wykazane przez skazanego we wniosku oraz poddane ocenie przez Sąd I instancji, a wyeksponowane w części motywacyjnej zaskarżonego postanowienia. Rozpoznając zażalenie W. C. i odnosząc się do argumentacji przedstawionej w zażaleniu Sąd Apelacyjny miał na względzie przede wszystkim fakt, że w sytuacji osobistej, zdrowotnej i życiowej skazanego nie zachodzą żadne okoliczności, które uzasadniałyby wystąpienie przesłanek z art. 150 § 1 k.k.w. w zw. z art. 153 § 1 k.k.w., a z punktu widzenia art. 153 § 2 k.k.w. należy wskazać skazanemu, iż oczywistym jest, że posiadanie wolnostojącego domu wymaga koniecznych konserwacji, napraw czy zabezpieczeń, zwłaszcza w okresie poprzedzającym sezon zimowy, kiedy to temperatura powietrza znacznie spada i występują siarczyste mrozy. Niemniej jednak, skazany nie jest jedyną osobą, która może wykonać tego typu czynności. Pomijając już zażyłą znajomość skazanego z kobietą, z którą utrzymuje relację od około 2 lat, to wskazać należało, że skazany posiada dwójkę dorosłych dzieci. Fakt, że przed osadzeniem skazany mieszkał sam, nie wpływa na możliwości wsparcia skazanego przez bliskie mu osoby. Jeżeli skazany czuje potrzebę dokonania we własnym domu koniecznych zabezpieczeń instalacji, to ma możliwość zwrócić się o to do swoich dorosłych dzieci. Nic nie stoi na przeszkodzie, aby dzieci skazanego okazjonalnie rozpałały w piecu celem ogrzania nieruchomości. Czynności te nie wymagają nadzwyczaj dużego nakładu pracy ani czasu, stąd też dzieci skazanego nie powinny być nad wyraz obciążone dodatkowymi obowiązkami nawet w sytuacji, gdyby ciążyły na nich inne sprawy (jednakże w tym przedmiocie brak jest danych w aktach sprawy), a więc w tym kontekście żadne względy osobiste nie przemawiają za udzieleniem przerwy w karze w rozumieniu art. 153 § 2 k.k.w.

Ważne względy rodzinne, jako przesłanka udzielenia przerwy w wykonaniu kary, to okoliczności uzasadniające uznanie za ciężką taką sytuację życiową najbliższej rodziny skazanego lub samego skazanego, która nadaje się do poprawienia wyłącznie przez osobiste starania skazanego i jego osobistą obecność na wolności. Tymczasem powody, które wskazał skazany zarówno we wniosku, w toku przesłuchania przed Sądem Okręgowym w Tarnowie, jak i w swoim zażaleniu, nie mogły być za takie uznane.

Odnosi się to także do podnoszonej przez skarżącego kwestii osobistego odbioru dodatku węglowego, która nie może decydować o wydaniu orzeczenia kasatoryjnego lub reformatoryjnego (k. 20). Zasady udzielania tego świadczenia reguluje ustawa z dnia 5 sierpnia 2022 r. o dodatku węglowym (Dz. U. poz. 1692 ze zm.). Z jej treści nie wynika, ażeby skazany mógł odebrać przyznane mu świadczenie wyłącznie osobiście. Ustawa nie zawiera także określenia sposobu wypłaty dodatku węglowego poza uściśleniem, że wypłaty dokonuje właściwy organ gminy. Jeśli zatem skazany uzyska to świadczenie, wówczas jego wypłata nastąpić może na wskazany przez niego rachunek bankowy. Doświadczenie życiowe podpowiada, że współcześnie praktycznie każdy posiada rachunek w banku. Niemniej jednak, jeśli skazany należałby do bardzo wąskiej grupy społeczeństwa, nieposiadającej takiego rachunku, w każdym czasie może umocować w drodze stosownego pełnomocnictwa jedno ze swoich dorosłych dzieci, aby w jego imieniu odebrały przedmiotowy dodatek.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji, na podstawie powołanych tam przepisów prawa, zwalniając skazanego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za

postępowanie odwoławcze, przy uznaniu, że ze względu na sytuację socjalną i majątkową skazanego, byłyby one dla niego zbyt uciążliwe.